

உலகப் புகழ்பெற்ற சிறார் சித்திரக்கதை

காக்கை சிறுவன்

CROW BOY
Taro Yashima

• ட்ரோ யவிமா என்று புனைப் பெயர் கொண்ட இவாமஸ்டு அச்சி 1908 ம் ஆண்டு ஜப்பானில் பிறந்தவர். கலைக் கல்லூரியில் பயின்றவர். இரண்டாம் உலகப் போரின்போது அமெரிக்காவுக்கு இடம் பெயர்ந்தவர். இவர் எழுதிய சிறுவன் 'சித்திரக் கதைப் புத்தகங்கள்' 'காக்கைச் சிறுவன்', 'குடை', 'கடற்கரை கதை' போன்றவை அமெரிக்காவின் பிரபலமான 'கல்டிகோர்ட் விருது' பெற்றவை.

சிபி என்ற மலை கிராமத்துச் சிறுவன்
நகரத்துப் பள்ளியில் சேர்ந்தான்.
வகுப்பறை மாணவர்களும் ஆசிரியரும்
வியக்கும் வகையில் பறவை மொழி பற்றி
தெரிந்திருந்தான்.
இயற்கையை நேசித்தான்.
புழு பூச்சிகளிடம் பேசினான். காடு,
மரங்கள், பூக்கள் என ஒனியங்களை
வரைந்து தீர்மையை வெளிக்காட்டினான்.
அனைவரது பாராட்டுதல்களைப்
பெற்றான். வாருங்கள் குழந்தைகளே,
சிபியைச் சுந்திப்போம்.

thamizhbooks.com பாரதி புத்தகம் பேசுது

₹ 30/-

BOOKS
FOR
CHILDREN

BOOKS
CHILDREN

ட்ரோ யவிமா
தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ

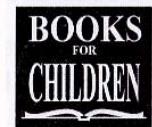
காக்கை சிறுவன்

CROW BOY

Taro Yashima

காக்கை சிறுவன்

தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ

KAKKAI SIRUVAN (In Tamil)
English Original : **CROW BOY**

Author and illustration: Taro Yashima

Tamil Translation: Ko Ma. Ko. Elango

First Published: December, 2017

Thanks to : ARVIND GUPTA

Published by

BOOKS FOR CHILDREN

im print of Bharathi Puthakalayam

7,Elango Salai, Teynampet, Chennai - 600 018

Email: thamizhbooks@gmail.com | www.thamizhbooks.com

காக்கை சீருவன்

எழுத்தும் ஒவியமும்: டரோ யஸிமா

தமிழில்: கொ.மா.கோ. இளங்கோ

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர், 2017

வெளியீடு:

புத்தன் லைபர் சில்ரன்

பாரதி புத்தகாலயத்தின் ஒர் அங்கம்

7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018

தொலைபேசி : 044 24332424, 24332924, 24356935

விற்பனை உரிமை

விற்பனை உரிமை

திருவாந்திக்கோவை 48, தேறு வெரு | பொஞ்சி: 52, கூக்ள் ஹோஸ்

வடபூர்ணி: பேருந்து நிலையம் எதிரில் அபையார் ஆண்டுபவன் மாதிரில்

நாமாரா: 39, சுக்கிட் ஸாலை | திருவாந்திக்கோவை: பேருந்து நிலையம்

நாமாரா: 1. ஆரியத்திராவின்ஸை வெரு | திருவாந்திக்கோவை: 447, அவினாசி ஸாலை

திருவாந்தூர்: 35, தேஷாஜி ஸாலை | சேலம்: பாலம் 35, அந்தாந் ஆஸ்ராம் ஸாலை,

சேலம்: 15, விதிபலமா ஸாலை | நூர்: நாரத் கான்சா அதீல் (Nee NGEA - Office)

அரும்பக்கோவை: 31, அக்டூபர்மாங் மகால் | வந்மகோவை: சிஜிட்டி அநுவங்க,

மதுவரா: 37A, விரிபார் பேருந்து நிலையம் | மதுவரா: சர்வோத்யா மெயின்ஹோடு,

உருந்துபா: N.K.N வணிகவாணம் வடபோடு | செங்கார்ப்பட்டி: ஜி.ஏ.ஏ.ஏ. ஸாலை

விழுபுரம்: 267, மாணி வெரு | திருவாந்தூர்: 25A, பிரதிவீராந், பாலம்பாக்கலோ.

விகுதாகரி: 131, கார்சீ ஸாலை | கும்பகோவை: ரயில் நிலையம் அருநில்

வேலூர்: S.P. Plaza 264, கெ.மி, அந்தாந் காலை | பேருந்து நிலையம் அருநில்,

தஞ்சைப் பார்த்தி வணிக வாணக் கார்த்தி ஸாலை | விகுதாகரி: 51A, ஆவட் ஹோஸ்

திருவூபுரம்: வெள்ளூரி திருவூபுரம், கார்த்தி முறைக்காலை | முழுகி: பேருந்து நிலையம்

தேஷாஜி: 12, பி.மணி அம்மன் சந்தி திட்டம் வெரு | சேலம்: 77, மக்களிப்பாலையம் ஹோஸ்,

பெரிமடு | தியாலை முதல்மான் நார், | நாகர்கோவை: 699, கெபிடோர் ஆர்வித்ரம், 94434 50111

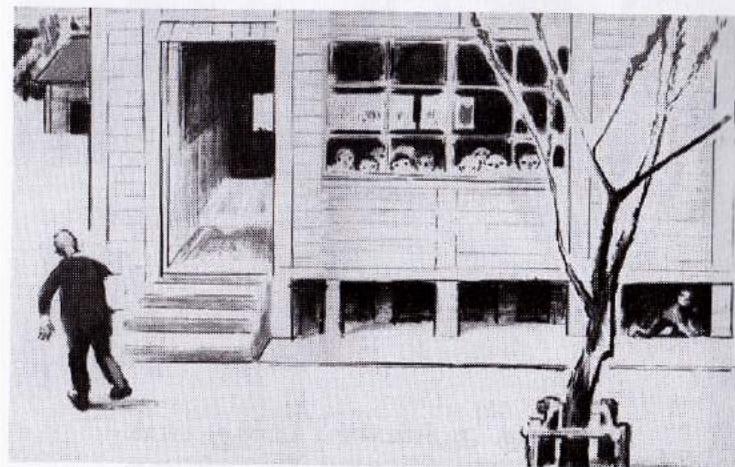
கிருஷ்ணா: 22A/18B தேஷாஜி வெரு, கிருஷ்ண அருநில்

நூர்த் தூப்பா... நூர்த் தூப்பா...

thamizhbooks.com 9444960935

ரூ.30/-

அசை : கணபதி எண்டர்பிரைசல், சென்னை - 02

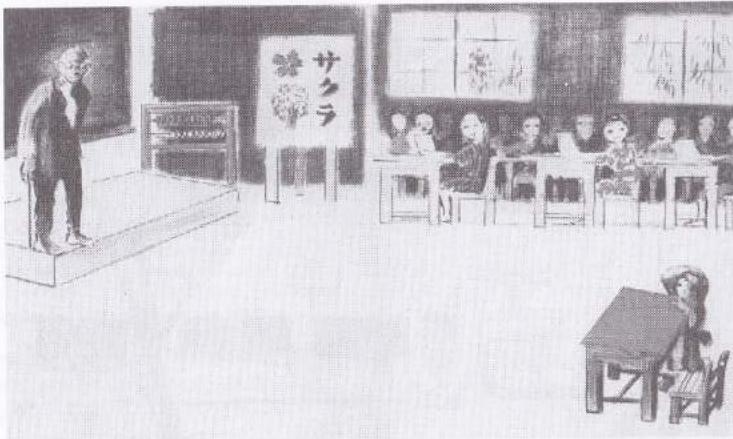
இப்பானில் உள்ள கிராமத்து பள்ளிக்கூடத்தில் முதல் நாள், ஒரு சீருவன் காணாமல் போனான். அவன், பள்ளியின் அடித்தளத்தில் மரத்தால் கட்டப்பட்ட இருட்டுப்பகுதியில் ஓளிந்திருந்தான். கண்டுபிடித்து விட்டோம். ஆனால் யாருக்கும் அவனைப் பற்றி தெரியவில்லை.

அன்றுமுதல், அவனை சிபி என்று செல்லமாக அழைத்தோம். ஏனெனில் அவன் குட்டிப்பையன். சிபி என்றால் ‘சின்ன’ என்று அர்த்தம்.

On the first day of our village school in Japan,
there was a boy missing.

He was found hidden away in the dark space underneath
the schoolhouse floor.

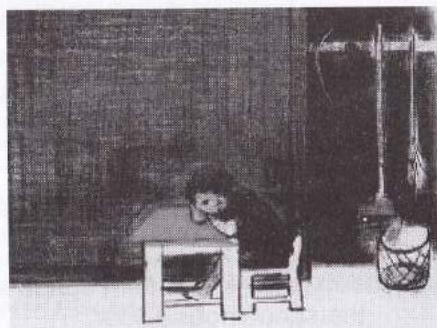
None of us knew him. He was nicknamed Chibi because
he was very small. Chibi means “tiny boy.”

அவனுக்கு ஆசிரியரைப் பார்த்து பயம்.
எதையும் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.
மற்ற குழந்தைகளைப் பார்த்தும் பயந்தான்.
அதனால், அவனுக்கு நன்பர்களே இல்லை.

This strange boy was afraid of our teacher
and could not learn a thing.

He was afraid of the children and could not make friends
with them at all.

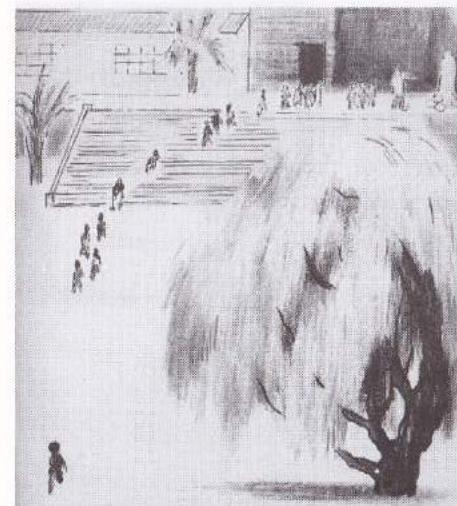
He was left alone in the study time.

எல்லோரும் படிக்கும்போது அவன் தனிமைப் பட்டான்.

எல்லோரும் விளையாடும்போது
தனியாகவே இருந்தான்.

He was left alone in the play time.

வரிசையில் நிற்கும்போது, கடைசியில் தனியாக
நின்றான். அவ்வப்போது, படிக்கட்டுக்கடியில் வந்து
தனியாக நின்று கொள்வான்.

He was always at the end of the line,
always at the foot of the class, a forlorn little tag-along.

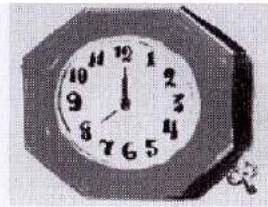
சில நாட்களில், சிபி தன் கண்களை உருட்டி உருட்டி எதையாவது பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

Soon Chibi began to make his eyes cross eyed

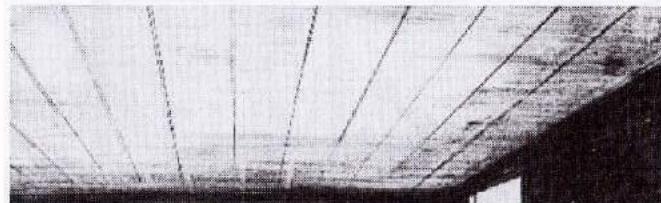
அவனுக்குப் பிடிக்காததைப் பார்ப்பதில்லை.

so that he was able not to see whatever he did not want to see.

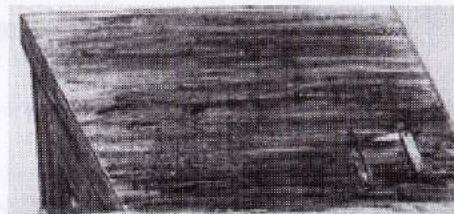
இப்படி சில வழிகளைக் கண்டுபிடித்து நேர்த்தைக் கழித்தான்.

And Chibi found many ways, one after another, to kill time and amuse himself.

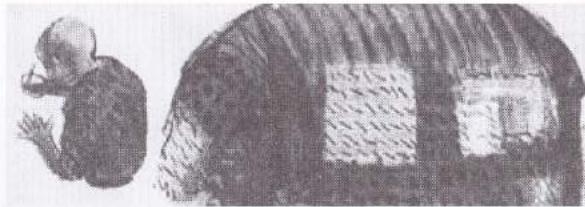
பள்ளியின் மேற்கூரையைப் பார்த்தபடியே பல மணி நேர்த்தைக் கழித்தான். அது, அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

Just the ceiling was interesting enough for him to watch for hours.

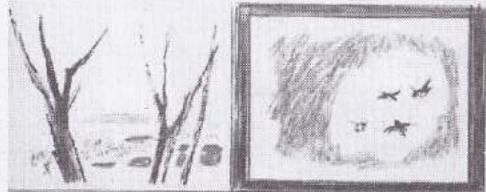
மேசையின் மேற்பகுதியையும் பார்ப்பான். அதுவும் அவனுக்கு சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

The wooden top of his desk was another thing interesting to watch.

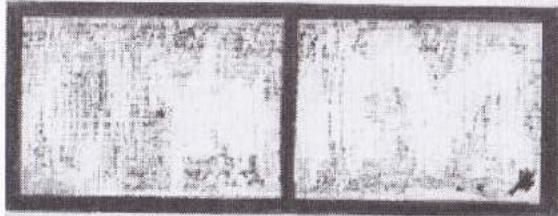
பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவனின் சட்டையை
கவனிப்பான். சட்டையின் தோள் பகுதியில் வெட்டி
லூட்டுப் போட்ட பகுதி அவனை ஈர்த்தது.

A patch of cloth on a boy's shoulder was
something to study.

ஜன்னலுக்கு வெளியே தெரிந்த எதையாவது ஒன்றை
வேடிக்கை பார்த்தபடி இருந்தான்.
ஜன்னலின் வழியாகப் பார்க்க அவனுக்கு
எதாவது இருந்து கொண்டே இருந்தது.

Of course the window showed him
many things all year round.

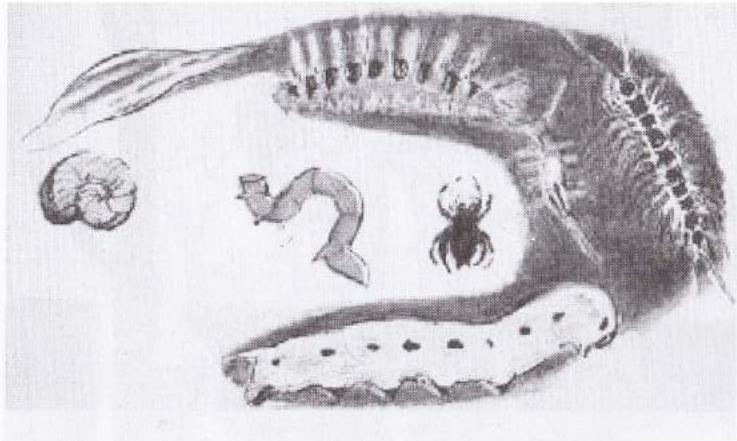
மழை நேரங்களில்கூட ஜன்னல் வழியாக
வியப்பூட்டும் காட்சிகள் காணக்கிடைக்கும்..

Even when it was raining the window had
surprising things to show him.

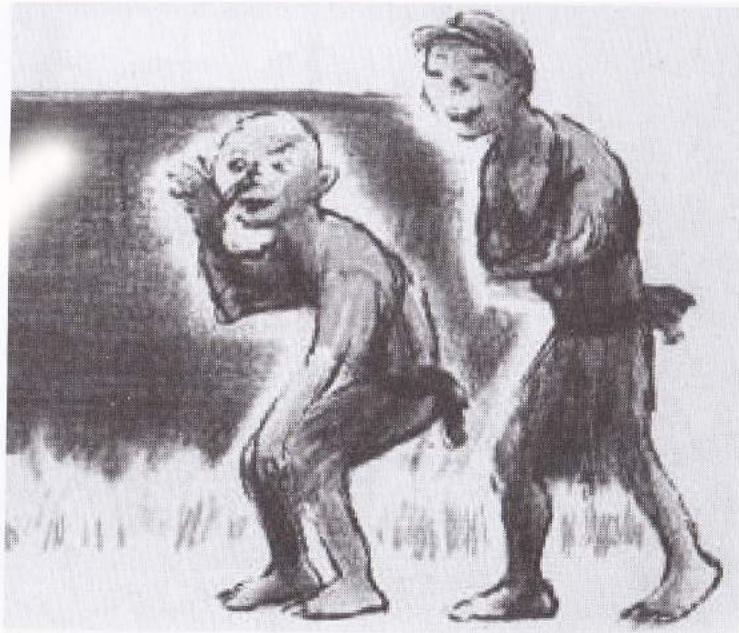
பள்ளி மைதானத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு
கண்களை மூடிக்கொள்வான்.
சிபி, பக்கத்திலிருந்து வரும் சத்தங்களையும்
தூரத்திலிருந்து கேட்கும் சத்தங்களையும் கேட்பான்.

On the playground if he closed his eyes and listened,
Chibi could hear many different sounds, near and far.

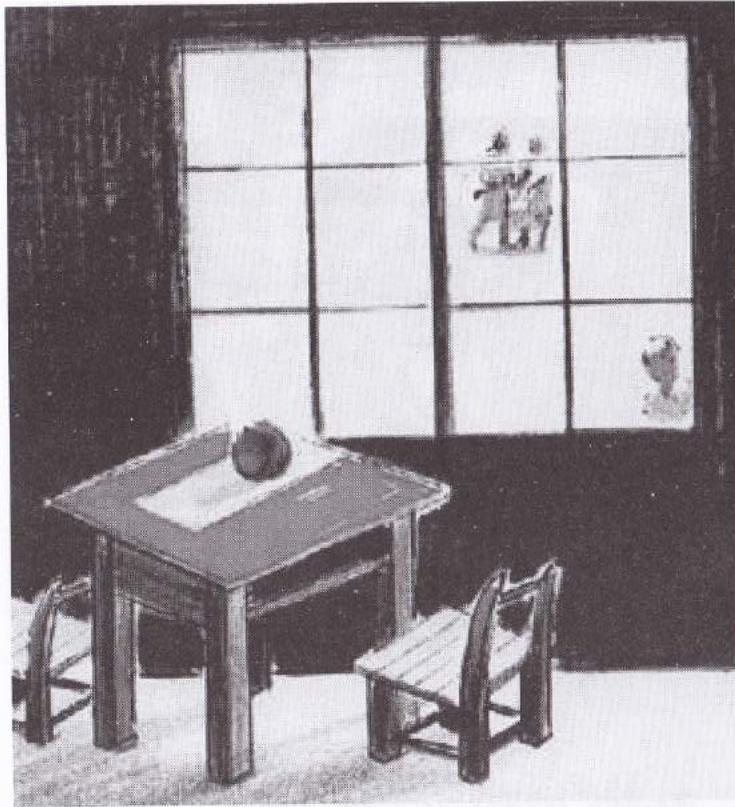
சிபி, பூச்சிகளையும் புழுக்களையும் பிடித்து உற்றுப்பார்ப்பான். அவை, நமக்கு பார்க்கக்கூட பிடிக்காதவையாக இருக்கும்.

And Chibi could hold and watch insects and grubs that most of us wouldn't touch or even look at.

இதனால் சிபியை “முட்டாள், கிராமத்தான்” என்று அழைத்தார்கள். சின்ன வகுப்பு, பெரிய வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோருமே அப்படிதான் அழைத்தார்கள்.

So that not only the children in our class but the older ones and even the younger ones called him stupid and slowpoke.

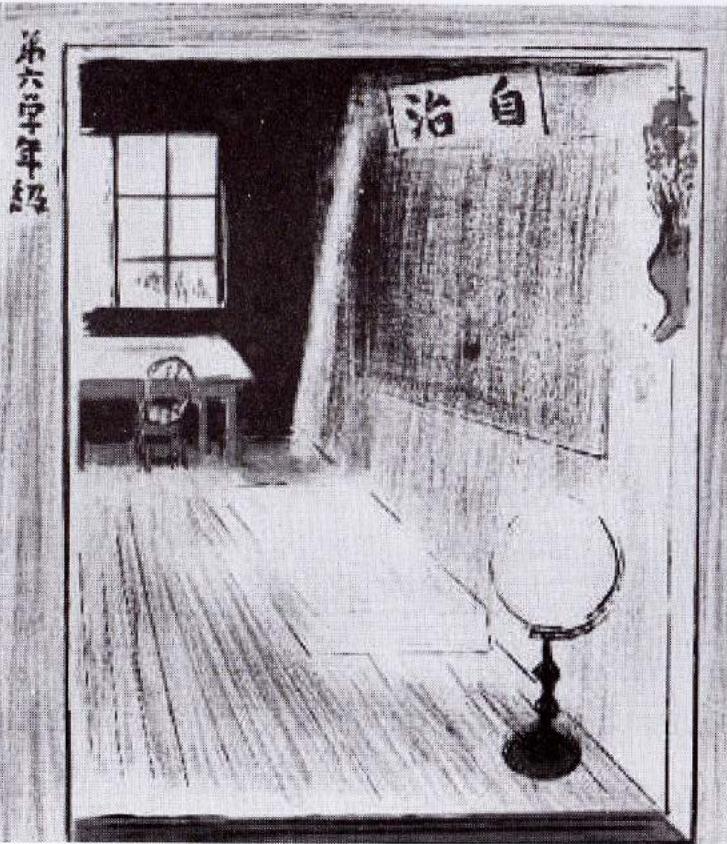
நாட்கள் ஆக ஆக, ஆடி அசைந்து, பள்ளிக்கு தாமதமாக வந்தான். எப்போதும் ஒரே மாதிரியான சாப்பாடுதான். முள்ளங்கி இலையில் சுற்றிவைக்கப்பட்ட சோற்று உருண்டை அது.

But, slowpokes or not, day after day Chibi came trudging to school. He always carried the same lunch, a rice ball wrapped in a radish leaf.

மழைபெய்தாலும், இடி இடித்தாலும், வெப்பிலடித்தாலும் ஒரே சட்டையை போட்டுக்கொண்டு வருவான். அதுவும் மெதுவாக நடந்து வருவான். காய்ந்த புற்களால் செய்யப்பட்ட மழைச்சட்டை அது.

Even when it rained or stormed he still came trudging along, wrapped in a raincoat made from dried zebra grass.

நாட்கள் உருண்டு ஓடின.
ஜந்து ஆண்டுகள் கழிந்தது.
நாங்கள் எல்லோரும் ஜந்தாம் வகுப்பு முடித்து
ஆறாம் வகுப்பிற்கு வந்து விட்டோம்.

And so, day by day, five years went by,
and we were in the sixth grade,
the last class in school.

எங்களுக்கு புதிய ஆசிரியர் திரு. ஐசோப் வந்தார்.
எங்களுடன் நட்பாகப் பழகினார்.
அன்பாக சிரித்துப் பேசினார்.

Our new teacher was Mr. Isobe.
He was a friendly man with a kind smile.

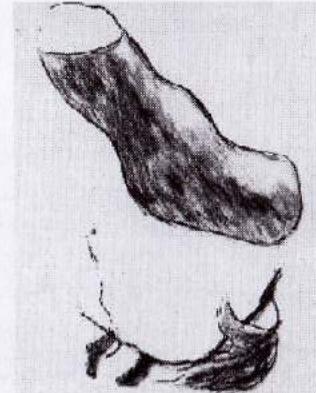
திரு. ஐசோப், பாடம் எடுக்க அருகிலுள்ள மலைக்கு எவ்களை அழைத்துச் செல்வார்.

Mr. Isobe often took his class to the hilltop behind the school.

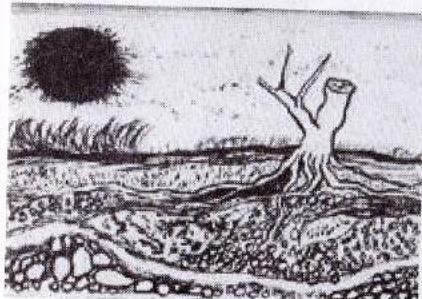
காட்டைப் பற்றி சிபிக்குத் தெரிந்திருந்தது. திராட்சை, உருளை விளையும் இடங்களைக் காட்டினான். ஆசிரியர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

He was pleased to learn that Chibi knew all the places where the wild grapes and wild potatoes grew.

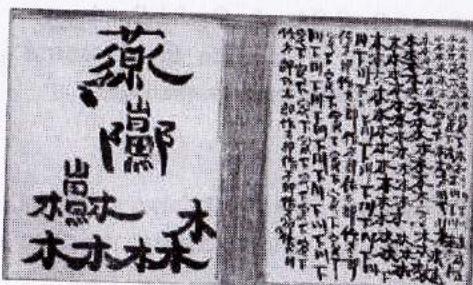
பன்னித்தோட்டத்தில் பூக்கும் அத்தனைப் பூக்கள்
பற்றியும் சிபிக்குத் தெரிந்திருந்தது.
ஆசிரியர், சிபியைப் பாராட்டினார்.

He was amazed to find how much Chibi knew about all the flowers in our class garden.

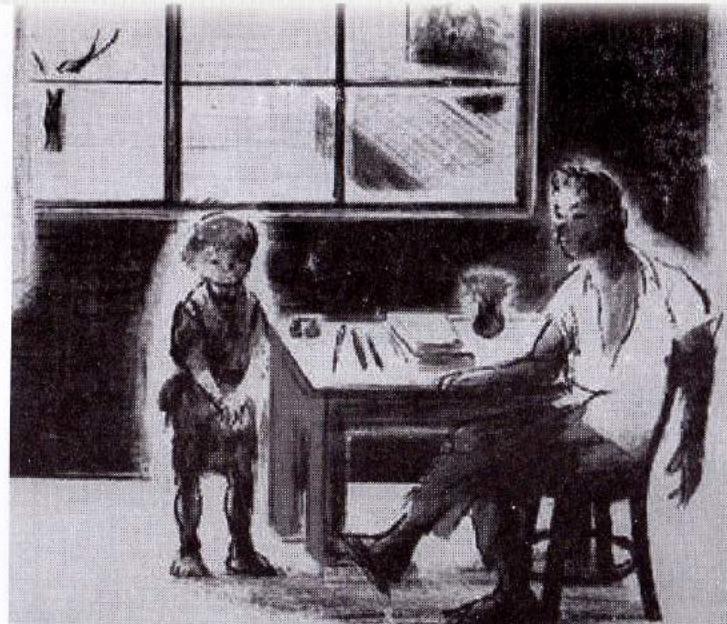
சிபி வரைந்து வைத்திருந்த
கோட்டோவியங்கள்
அவருக்குப் பிடித்திருந்தது.
அவற்றை, சுவற்றில்
மாட்டினார். எல்லாரும்
அதைப் பார்க்க வைத்தார்.

He liked Chibi's black-and-white drawings and tacked them up on the wall to be admired.

சிபியின் கையெழுத்து அவருக்குப் பிடித்திருந்தது.
அதை, அவனால் மட்டுமே படிக்க முடியும்.
ஆனாலும் அதையும் சுவற்றில் ஓட்டினார்.

He liked Chibi's own handwriting, which no one but Chibi could read, and he tacked it up on the wall.

இந்த வருடம் நடந்த திறன் போட்டிகளில் சிபி கலந்துகொண்டான். அவன் மேடை ஏறியதை
மற்றவர்களால் நம்ப முடியவில்லை.
"அவன் யார்? முட்டாள் மேடையில் என்ன
செய்யமுடியும்?" என்று கத்தினார்கள்.

சிபி காக்கையைப்போல் கரைந்து நம்மை
மகிழ்விப்பான், என்றார் திருஜ்ஜோப். "காக்கை கரைவது
போன்றா?", "காக்கை கரைவது போன்றா?" என மற்ற
மாணவர்கள் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டனர்.

But, when Chibi appeared on the stage at the talent show of that year, no one could believe his eyes.
"Who's that?" "What can that stupid do up there?"

Until Mr. Isobe announced that Chibi was going to imitate the voices of crows.
"Voices?" "Voices of crows?"
"Voices of crows?"

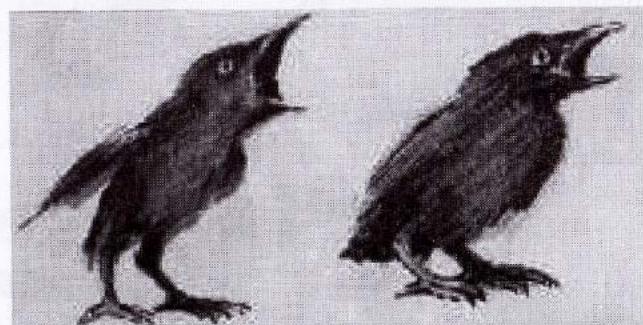
மற்ற மாணவர்கள் யாரும் வகுப்பில் இல்லாத போது,
ஜஸ்ப் சார் சிபியுடன்
தனியாக நேரத்தைச் செலவழித்தார்.

And he often spent time talking with
Chibi when no one was around.

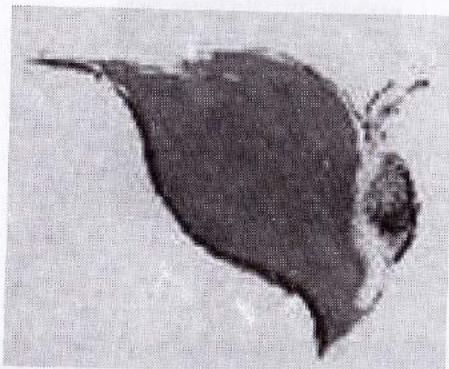
“காக்கை சத்தம்”

“VOICES OF CROW.”

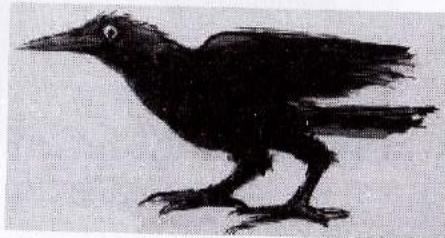
முதலில், முட்டையிலிருந்து வெளிவந்த குஞ்சு
காக்காவைப் போல் சத்தம் எழுப்பினான்.

First he imitated the voices of newly hatched crows.

அடுத்து, தாய் காகத்தைப் போன்று
கரைந்து காட்டினான்.

And he made the mother crow's voice.

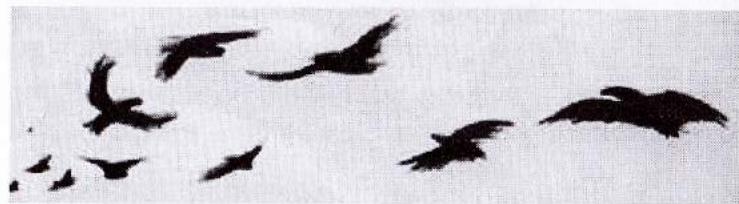
அதற்குத்து, அப்பா காகம் அதற்கு எப்படி
பதிலளிக்கும் என்று கத்திக்காட்டினான்.

Then he imitated the father crow's voice.

அதோடு முடிக்கவில்லை.
அதிகாலைக் காகங்கள் கூட்டமாய்க்
கரைவதை செய்து காட்டினான்.

He showed how crows cry early in the morning.

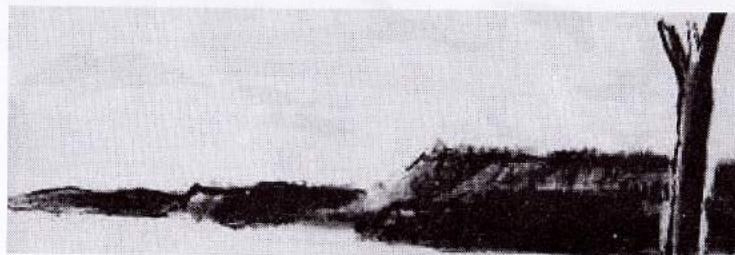
மக்கள் துக்கத்தில் இருக்கும் சமயங்களில்
அங்கு கூடும் காகங்களின் ஓலியை செய்துகாட்டினான்.

He showed how crows cry when the village people
have some unhappy accident.

கிராமத்தில், மக்கள் உற்சாகமாக கொண்டாடுவார்கள்.
அச்சமயங்களில் காகங்களின் சேர்ந்தொலியை
செய்து காட்டினான்.

He showed how crows call
when they are happy and gay.

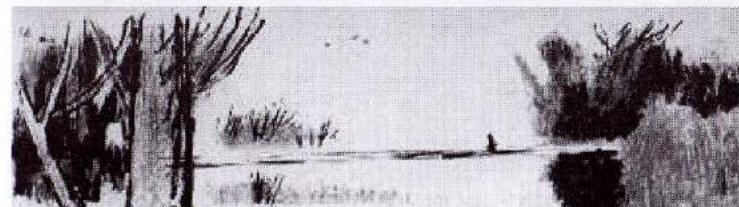
கடைசியாக, ஒரு மரத்தில் வசித்துவரும் வயதான
காகத்தின் குரலை செய்து காட்ட முயற்சித்தான்.
அப்பொழுது தொண்டையை சிரி செய்து, குரலை
அடிப்பகுதியிலிருந்து எடுத்து “கா... கா.. கா...” என்று
சத்தம் எழுப்பினான்.

At the end, to imitate a crow on an old tree, Chibi
made very special sounds deep down in his throat.
“KAUUVVATT! KAUUWWATT!”

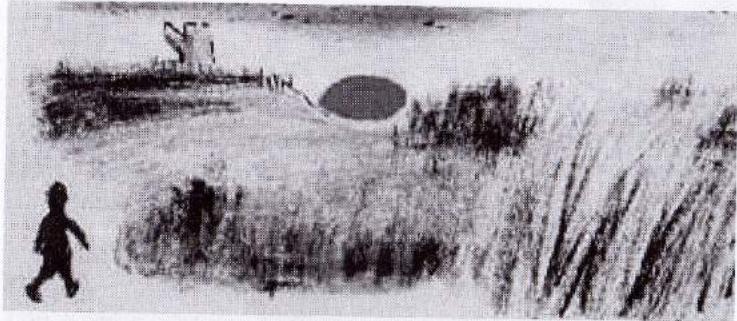
இப்பொழுது சிபியின் குடும்பம் தொலைவிலுள்ள
காட்டில் தன்னந்தனியாக வசிப்பதைக்
கற்பனை செய்ய முடிந்தது.

Now everybody could imagine exactly the far and lonely
place where Chibi lived with his family.

பின்னர் திரு. ஜிசோப் அவர்கள்,
சிபி பள்ளிக்கு வரும்பொழுதும் திரும்பிப்
போகும்பொழுதும், வழியில் காடு அவனுக்குக்
கற்றுக்கொடுத்த விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறினார்.

Then Mr. Isobe explained how Chibi had learned those
calls - leaving his home for school at dawn,

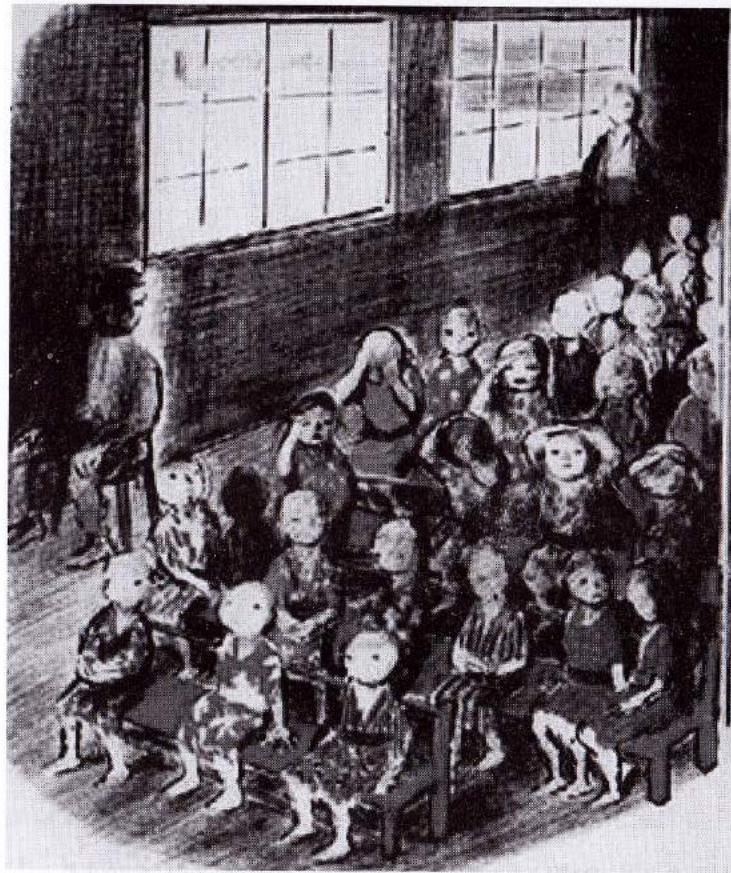
மாலை வேளையில்,
பள்ளியிலிருந்து திரும்பும் போது,

And arriving at sunset,

தினம் தினம் - ஆறு
ஆண்டுகள்.

Everyday for six long years.

இத்தனை ஆண்டுகள் சிபியைப் பற்றி நாங்கள் தவறாக
எண்ணி இருந்தோம். அதை நினைத்து அழுதோம்.

Every one of us cried, thinking how much we had been
wrong to Chibi all those long years.

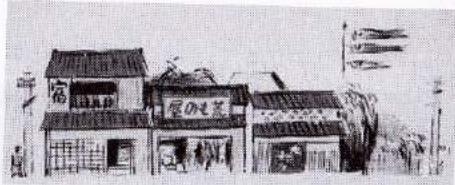
உயர் வகுப்பு மாணவர்களும் கண்களில் வழிந்த
கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டனர்.
“ஆமாம்! ஆமாம்! சிபி திறமையானவன்”
என்று புகழ்ந்தார்கள்.

Even grownups wiped their eyes,
saying, “Yes, yes he is wonderful.”

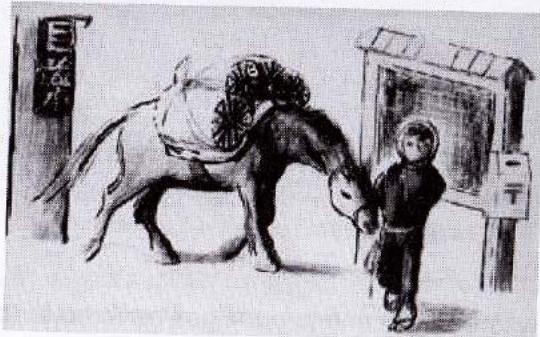
“ஆறு ஆண்டுகள் விடுப்பு எடுக்காமல் பள்ளிக்கு வந்து
கற்றவில் ஈடுபட்ட ஒரே சிறுவன் சிபி மட்டுமே”
என்ற பாராட்டைப் பெற்றான்.

Chibi was the only one in our class honored for perfect
attendance through all the six years.

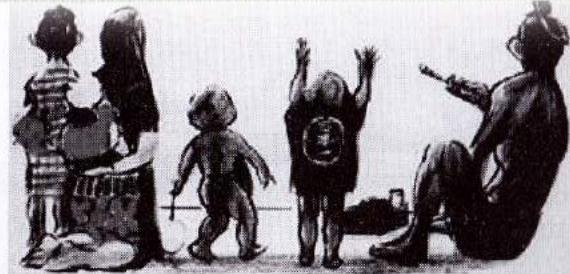
பள்ளிக்கூடம் முடிந்தவுடன் வளர்ந்த பையன்கள் செய்ய வேலை நிறைய இருக்கும்.

After school was over, the big boys would often have work to do in the village for their families.

சிபி, வீடு திரும்பியதும் அம்மா அப்பா மரக்களி தயாரித்து வைத்திருப்பார்கள். அதை எடுத்துக்கொண்டு விற்று விட்டு வருவான்.

Sometimes Chibi came to the village to sell the charcoal he and his family made.

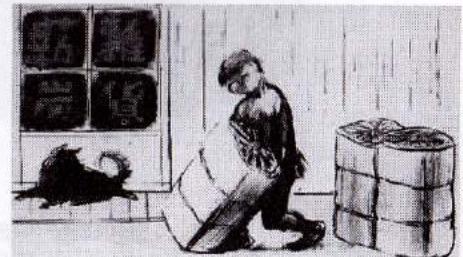

இப்போதெல்லாம், நாங்கள் அவனைப் பார்க்கும்பொழுது சிபி என்று கூப்பிடுவதில்லை. “காக்கைச் சிறுவன்” என்றே அழைக்கிறோம்.

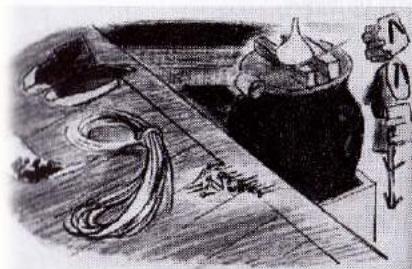
But nobody called him Chibi anymore.
We all called him Crow Boy. “Hi, Crow Boy!”

“வணக்கம் காக்கைச் சிறுவன்”

அது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தால் தலையை ஆட்டுவான்.

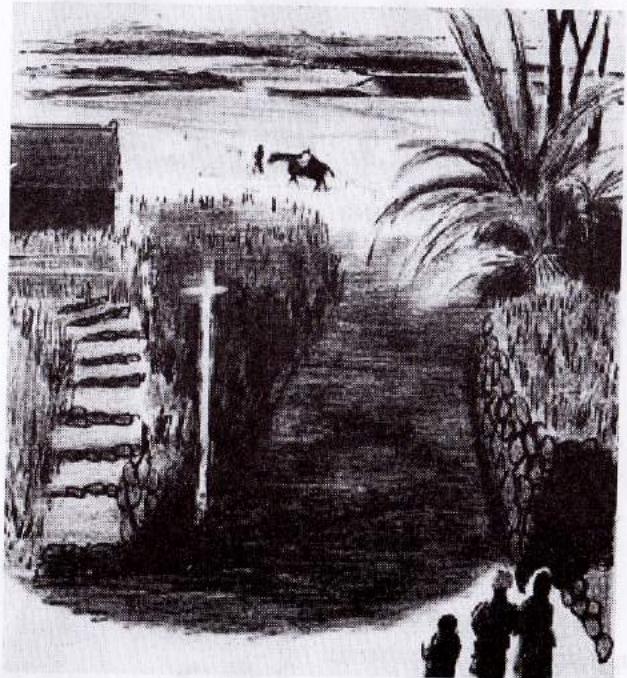

Crow Boy would nod and smile as if he liked the name.

தன் வேலை முடிந்ததும் வீட்டிற்கு தேவையான சாமான்களை வாங்குவான்.

And when his work was done he would buy a few things for his family.

பிறகு, அவனது தொலைதூர வீட்டிற்கு
மலைப்பகுதியில் நடப்பான்.

பெரியவர்களைப் போல தன் தோள்களை
உயர்த்தியவாறு நடந்தான். மலைப்பகுதியில் அவன்
நடக்கும்பொழுது, அவனைச்சுற்றி காகங்களின் குரல்
ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

Then he would set off for his home on the far side of the
mountains, stretching his growing shoulders proudly like
a grown-up man.

And from around the turn of the mountain road would
come a crow call - the happy one.

